

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 28 de setembre del 2017.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Yves PICOD i M.I. Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de la mercantil "A, SL" va interposar demanda, de data 23-10-2013, envers la Sra. R.M.G.L., en la seva condició de titular del negoci "B", en virtut de la qual sol·licitava la condemna de la defenent a l'abonament de la quantitat de 5.646,51.- euros, més els interessos legals i les costes processals.

En data 06-11-2013 la representació processal de la part defenent va contestar a la demanda aixecant, amb caràcter peremptori, excepció de manca de legitimació passiva de la seva representada i oposant-se a les pretensions condemnatòries exercitades de contrari, per considerar que ni l'import esmentat ni les factures adjuntades a la demanda s'ajusten a cap relació comercial que la defenent i el seu establiment comercial hagi mantingut amb l'adversa. Sol·licità que es donés lloc a l'excepció aixecada i,

subsidiàriament, es desestimessin les pretensions formulades de contrari, amb imposició a la defenent de les costes processals.

II.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle, secció civil, va dictar sentència de data 22-03-2017, amb la següent part decisòria: “**DECIDEIX:** que en estimar l'excepció peremptòria de manca de legitimació passiva “*ad causam*” plantejada per la Sra. R.M.G.L. contra la demanda contra ella interposada per la societat mercantil andorrana per participacions “A, S.L.”, ha de desestimar i desestima en tots els seus termes la demanda principal, imposat a l'instant d'aquest plet les costes processals causades de conformitat amb el darrer considerant de la present resolució.”

III.- La representació processal de la part agent va interposar recurs contra la sentència dictada a la instància i, en data de registre 26-05-2017, va articular llur escrit de conclusions, en virtut del qual, i pels arguments continguts, demanava la revocació de la sentència en el sentit d'estimar les pretensions formulades en el seu escrit de demanda i condemnar l'adversa a l'abonament de la quantitat reclamada en el mateix, amb imposició de les costes processals.

La representació processal de la part defenent, per escrit de contesta a les conclusions de data 21-06-2017, i en consonància amb les consideracions efectuades, demanava que es desestimés el recurs amb imposició de les costes processals a la part recurrent.

Ha actuat com a magistrat ponent la M.I. Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO.

FONAMENTS DE DRET

I.- Impugna la representació processal de “A, SL” la sentència dictada per l’Honorable Tribunal Unipersonal del Batlle al·legant que va ser incorrectament estimada l’excepció de manca de legitimació passiva plantejada per la part demandada.

Considera la part recurrent que la real receptora dels productes subministrats per la part actora, quin import reclama, va ser la Sra. R.M.G.L., amb independència de que en les factures i albarans constin com a destinataris dels mateixos la cafeteria “C” i “D”, negocis dels que, junt amb “E”, era titular “C, SL” –societat de la que era partícip en un 67% i administradora única la Sra. R.M.G.L.– i que, per tant, ha de ser aquesta qui pagui l’import dels productes subministrats.

La sentència considera que el subministrament dels productes quin pagament es demana es va fer als negocis de cafeteria i supermercat titularitat de “C, SL” i que aquesta mercantil és, en conseqüència, qui ha de pagar el seu import perquè: a) són aquests negocis els que consten en les factures i albarans com a les destinatàries de les mercaderies; b) el burofax que es va enviar per a reclamar extrajudicialment l’import de les factures es va dirigir a “C, SL” i no a la persona física de la Sra. R.M.G.L., evidenciant així que l’entitat demandant era conscient de que el verdader deutor era aquella mercantil i no la Sra. R.M.G.L.; i c) els negocis de cafeteria i supermercat no estaven donats de baixa en la data en que es van rebre les comandes, contradient així les afirmacions de la part recurrent sobre la manca d’activitat de la mercantil.

Els fets en què l’Honorable Batlle sustenta la seva conclusió sobre qui és el real deutor de l’import dels productes subministrats per “A, SL” no són negats per aquesta part, però al·lega l’existència d’altres que permeten arribar a una conclusió contrària com: a) que, segons la certificació emesa per la Caixa Andorrana de la Seguretat Social –folis 106 i 107–, entre l’1 de gener de 2011 i el 31 de desembre de 2012 el negoci del que era titular la Sra. R.M.G.L. –“B”– va contractar un total de 36 treballadors, mentre que “C, SL” només 8 per a tres negocis, dels quals a partir del 27 de juliol de 2012

només van quedar 2 treballadors per a atendre els tres negocis, el que demostraria que la societat no tenia activitat real i efectiva durant el període en què es van subministrar els productes; b) els productes que consten en les factures de dates 31 de març i 30 d'abril de 2011 són propis de l'activitat d'una granja o d'una fleca i no d'un supermercat, mentre que els què consten en les factures de dates 29 de febrer i 31 de març de 2012 sí que són propis d'un supermercat, però en aquell període la societat no tenia personal per a atendre aquest tipus d'establiment; c) el burofax reclamant el pagament del deute es va dirigir a la mercantil perquè en el seu nom es va fer la comanda dels productes i en aquella època la part actora no sabia que no tenia activitat real ni efectiva ni personal per a atendre-la; d) la comanda del 29 de novembre de 2011 –folis 82 i 83– consta efectuada per una tal C. i en aquella data només havia una treballadora amb aquest nom en la relació d'empleats de “B”. Tanmateix, en el document de comanda apareix com a persona de contacte una tal “T.” i amb aquest nom només consta una treballadora en “B”; i e) la titular de les adreces de contacte de correu electrònic facilitades en la comanda efectuada el 29 de novembre de 2011 era la Sra. R.M.G.L. i no “C, SL” i l'adreça que es consigna era la de “E”, quan la demandada va declarar que ella i el seu espòs van vendre les participacions de la societat al Sr. F.L. a finals de setembre de 2010.

A més dels fets al·legats per la part recurrent, que estan degudament acreditats per la prova documental i la confessió de la demandada, es pot també comprovar mitjançant prova documental que: a) el domicili que consta als albarans d'entrega és Avinguda XXX , edifici XXX d'Encamp, que és el de “B” i no els dels negocis de cafeteria i supermercat de “C, SL” que és Carrer XXX, edifici XXX de Pas de la Casa; b) en dos dels albarans d'entrega dels productes –folis 44 i 46– de dates 9 de febrer i 21 de febrer de 2012, respectivament, consta una firma que és perfectament llegible i que es correspon a “T.”, i en aquelles dates només hi havia una treballadora amb aquest nom a la “B”, nom que coincideix amb el que en la comanda de 29 de novembre de 2011 es fa constar com a persona de contacte; c) en la mateixa comanda també es consigna com a persona de contacte P.M.F., qui

consta com treballador de “B” –foli 106– i és el soci i el marit de la Sra. R.M.G.L. –foli 24– amb un 33% de les participacions.

De les dades exposades resulta especialment significativa la de que la Sra. R.M.G.L., en la prova de confessió, digués que a partir de setembre de 2010 va gestionar la societat un tal F.L., qui va comprar les participacions de la societat. En les factures i albarans dels productes quins imports es reclamen a partir d’aquella data, malgrat constar en aquests documents com a destinataris dels productes dos negocis de la societat, el domicili que consta és el del negoci particular de la demandada, en dos dels albarans consta la firma de “T.” i en la comanda de data 29 de novembre de 2011 es consignen com a persones de contacte “T.” i “P.M.F.” i el correu de contacte és el personal de la Sra. R.M.G.L. -XXX@andorra.ad–, segons informació d’ANDORRA TELECOM –foli 110–, el què evidencia que la demandant pretenia en la seva declaració desvincular-se de la societat al·legant una venda de participacions que ni ha quedat demostrada ni es veu corroborada pels fets abans exposats que acrediten la relació entre tots els negocis.

També constitueix un fet rellevant que en les dates d’adquisició dels productes de les dos primeres factures –els mesos de març i abril de 2011– “C, SL” només tenia cinc treballadors per a atendre tres negocis i en les dates de les compres dels productes de la resta de les factures –els mesos de gener a abril de 2012– només tenia dos treballadors per a atendre el negoci del supermercat, que era l’únic que estava en funcionament, mentre que el negoci del que era titular individual la Sra. R.M.G.L. tenia més de 30 treballadors.

Les dades exposades considerem que demostren que, amb independència de que les factures i albarans constessin a nom dels negocis de cafeteria i supermercat de “C, SL”, i inclús el compte corrent per pagar els rebuts fos titularitat de la societat, existia una estreta relació o confusió entre el negoci del que era titular individual la Sra. R.M.G.L. i els negocis del que era titular “C, SL”, de forma que compartien gestors, treballadors, proveïdors –en aquest cas l’empresa demandant–, i productes adquirits a aquest. Aquesta confusió entre els negocis no pot perjudicar a la part actora, ja que provoca un dubte raonable sobre qui ha rebut en realitat els productes i qui

de ser el responsable del pagament dels productes subministrats que, segons la doctrina d'aquesta Sala –sentències dictades en les causes 454/15 i 259/15– no pot perjudicar-li de forma que la Sra. R.M.G.L., en cas de que es consideri acreditada la realitat del deute, pot ser condemnada al seu pagament.

Procedeix, per tant, estimar el recurs en el sentit de revocar la sentència per considerar indegudament estimada l'excepció de falta de legitimació passiva.

II.- La revocació de la sentència ha de suposar, com ja hem posat de manifest en altres ocasions –sentència dictada en el Rotlle 92/17– que per a garantir que el justiciable gaudeixi del dret al recurs s'hagin de retornar les actuacions a la primera instància, per tal que desestimada l'excepció de legitimació passiva articulada, es pronunciï sobre el fons. També s'ha de deixar sense efecte, en ares a la revocació de la sentència i al retorn de les actuacions per a l'examen del fons, la imposició de les costes processals realitzada a la part agent.

III.- L'èxit del recurs s'ha de traduir, en matèria de costes processals, en la no imposició de les costes d'aquesta alçada (arg. Novel·la 82, cap. X).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR el recurs interposat per la representació processal de la mercantil “A, SL” contra la sentència, de data 22 de març de dos mil disset, dictada per l’Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle, REVOQUEM la seva part decisòria i declarem que s’ha de desestimar l’excepció de manca de legitimació passiva adduïda per la part defenent, retornant les actuacions a primera instància per tal que es pronunciï sobre el fons de l’afer. Sense efectuar imposició de les costes de cap de les instàncies.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l’Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-